

Article 32.

Au cas où la Conférence générale adopterait une nouvelle convention portant revision totale ou partielle de la présente convention, la ratification par un Membre de la nouvelle convention portant revision entraînerait de plein droit dénonciation de la présente convention sans condition de délai nonobstant l'article 30 ci-dessus, sous réserve que la nouvelle convention portant revision soit entrée en vigueur.

A partir de la date de l'entrée en vigueur de la nouvelle convention portant revision, la présente convention cesserait d'être ouverte à la ratification des Membres.

La présente convention demeurerait toutefois en vigueur dans sa forme et teneur pour les Membres qui l'auraient ratifiée et qui ne ratifieraient pas la nouvelle convention portant revision.

Article 33.

Les textes français et anglais de la présente convention feront foi l'un et l'autre.

Article 32.

Should the Conference adopt a new Convention revising this Convention in whole or in part, the ratification by a Member of the new revising Convention shall *ipso jure* involve denunciation of this Convention without any requirement of delay, notwithstanding the provisions of Article 30 above, if and when the new revising Convention shall have come into force.

As from the date of the coming into force of the new revising Convention, the present Convention shall cease to be open to ratification by the Members.

Nevertheless, this Convention shall remain in force in its actual form and content for those Members which have ratified it but have not ratified the revising Convention.

Article 33.

The French and English texts of this Convention shall both be authentic.

249. 3.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

De veertiende Internationale Arbeidsconferentie, welke van 10—28 Juni 1930 te Genève gehouden werd, en waaraan ook Nederland deelnam, stelde o. a. een ontwerp-verdrag en eenige aanbevelingen vast betreffende den gedwongen of verplichten arbeid. In verband met het voorschrift van artikel 405, lid 5, van het Verdrag van Versailles wordt bedoeld ontwerp-verdrag hierbij voorgelegd aan de Staten-Generaal.

Voor het eerst heeft de Internationale Arbeidsconferentie een regeling getroffen, welke een onderwerp betreft, hetwelk in het bijzonder de overzeesche gebieden aangaat.

Voor Nederland zelf mist het ontwerp-verdrag alle praktische beteekenis, immers in Nederland komt gedwongen of verplichte arbeid, vallende in de werkingssfeer van het ontwerp-verdrag, niet voor. Ditzelfde geldt ook voor Suriname en Curaçao. Wel is het daarentegen van belang voor Nederlandsch-Indië, waar enkele vormen van gedwongen of verplichten arbeid, in het ontwerp-verdrag bedoeld, voorkomen.

Ook op voornoemd ontwerp-verdrag is artikel 421 van het Verdrag van Versailles van toepassing, zoodat ingeval tot toepassing van het ontwerp-verdrag op de overzeesche gebieden wordt besloten, daarin de wijzigingen aangebracht mogen worden, die noodzakelijk zijn om het verdrag te doen aanpassen aan de plaatselijke omstandigheden.

In verband hiermede bepaalt echter artikel 26 van het ontwerp-verdrag, dat het lid van de Internationale Arbeidsorganisatie, dat zich wil beroepen op de bepalingen van voornoemd artikel 421, bij de bekrachtiging een verklaring moet overleggen o. a. inhoudende de wijzigingen, in de bepalingen van het verdrag aan te brengen.

In de eerste plaats zal nu met het oog op Nederlandsch-Indië bij de ratificatie een voorbehoud moeten worden gemaakt ten aanzien van artikel 3, wegens de daarin gegeven definitie van den term: „*autorités compétentes*”, welke niet verenigbaar is

met de in de Indische wetgeving voorziene mogelijkheid om de regeling van den gedwongen arbeid aan lagere dan de centrale organen over te dragen. (Vgl. de artikelen 122 en 125 (lid 3) der Indische Staatsregeling.)

De passage: „Echter zullen in alle gevallen de centrale bevoegde autoriteiten van het betrokken gebied de verantwoordelijkheid dragen voor het gebruik maken van gedwongen of verplichten arbeid” komt overeen met die, voorkomende onder art. 5, sub 3°, van het verdrag in zake de slavernij van 25 September 1926, goedgekeurd bij de wet van 10 November 1927 (*Staatsblad* n°. 356).

Hoewel de term „*autorités compétentes*” in verschillende artikelen voor Nederlandsch-Indië van belang, gebezigd wordt (vgl. de artikelen 18 en 23), zal het voldoende zijn indien slechts een voorbehoud wordt gemaakt bij het interpretatieve artikel 3.

In de tweede plaats zal een voorbehoud ten aanzien van artikel 4 noodig zijn.

Het onderhavige ontwerp-verdrag stelt toch als beginsel eene zoo spoedig mogelijke afschaffing van den gedwongen of verplichten arbeid in al zijn vormen. Zoolang die arbeid nog niet afgeschaft is, wordt hij slechts toegelaten voor „openbare doeleinden” onder de voorwaarden en de waarborgen vastgesteld in het ontwerp-verdrag (art. 1).

Daarnaast verbiedt het ontwerp-verdrag echter elken gedwongen arbeid voor particulieren (art. 4, eerste lid) en legt aan het lid, dat het ontwerp-verdrag bekrachtigt, de verplichting op om den gedwongen of verplichten arbeid geheel af te schaffen op den datum, waarop te zijnen opzichte het verdrag in werking treedt.

Gedwongen arbeid voor particulieren komt in Nederlandsch-Indië nog alleen voor op de zg. particuliere landerijen op Java.

De geleidelijke opkoop dier landerijen door het Gouvernement is in vollen gang, zoodat dientengevolge aan dien arbeid ook geleidelijk een eind gemaakt wordt. Aangezien met dezen terugkoop jaarlijks aanzienlijke bedragen gemoeid zijn, waarvan de bepaling nauw samenhangt met de financiële draagkracht van de Indische schatkist, is niet bij voorbaat reeds de tijd aan te geven, waarbinnen de volledige terugkoop een feit zal zijn geworden. Het laat zich voorshands aanzien dat, om de hiervoor aangegeven reden, deze aangelegenheid in ieder geval nog niet haar beslag zal hebben gekregen vóórdat het onderhavige ontwerp-verdrag ten aanzien van Nederland van kracht zal zijn geworden.

Bij de ratificatie zal derhalve ook een voorbehoud gemaakt moeten worden voor de diensten, die de opgezeten der zg.

„particuliere landerijen” verrichten ten behoeve van de eigenaren.

Overigens zijn de meeste vormen van gedwongen of verplichten arbeid, waarop het ontwerp-verdrag het oog heeft, in de Nederlandsche overzeesche gebieden onbekenden; diensgevolge zijn zeer veel van de in het ontwerp-verdrag gestelde voorwaarden, welke in het bijzonder met die vormen rekening houden, voor Nederlandsch-Indië van geen of weinig belang.

Aldaar kent men voor „openbare doeleinden” alleen de volgende vormen van gedwongen of verplichten arbeid: 1°. dessadiensten, 2°. hoofddiensten, 3°. heerendiensten bij wijze van belastingen in natura.

De dessadiensten vallen blijkens artikel 2, lid 2, onder e, buiten de toepassing van het ontwerp-verdrag. Met de geleidelijke afschaffing van de onder 2°. en 3°. genoemde vormen van gedwongen arbeid is, voor zoover doenlijk, reeds een aanvang gemaakt. Daarbij zal, zooveel mogelijk is, spoed betracht worden.

De regeling, welke het ontwerp-verdrag in artikel 7 voor de hoofddiensten, zoolang die nog bestaan, kent, zal voor Nederlandsch-Indië geen bezwaar opleveren, terwijl de regeling van de heerendiensten (art. 10) in hoofdzaak overeenkomt met die, welke in Nederlandsch-Indië reeds bestaat. Het ontwerp-verdrag stelt echter als leeftijdsgrens voor de heerendiensten 45 jaar, terwijl tot nu toe in Nederlandsch-Indië de grens van 50 jaar geldt.

Er bestaat geen overwegend bezwaar tegen om ook op dit punt voor Nederlandsch-Indië het verdrag te volgen.

Het komt ondergeteekenden dan voor, dat Nederland tot dit ontwerp-verdrag zal kunnen toetreden. Met het oog daarop wordt hierbij een ontwerp van wet tot goedkeuring van bedoeld ontwerp-verdrag aangeboden.

Zooals reeds hierboven werd opgemerkt zal het echter noodzakelijk zijn, dat van de bevoegdheid, welke artikel 421 van het Verdrag van Versailles verleent om bij de toepassing ten aanzien van de overzeesche gewesten wijzigingen aan te brengen, voor Nederlandsch-Indië, wat aangaat de artikelen 3 en 4, gebruik gemaakt wordt.

In verband hiermede zullen bij de ratificatie, overeenkomstig het bepaalde in artikel 26 van het onderhavige ontwerp-verdrag, ten aanzien van Nederlandsch-Indië twee verklaringen moeten worden afgelegd, t. w.:

a. dat artikel 3 van het ontwerp-verdrag voor dat gebied buiten toepassing zal blijven. Echter zullen in alle gevallen de

centrale bevoegde autoriteiten van het betrokken gebied de verantwoordelijkheid dragen voor het gebruik maken van gedwongen of verplichten arbeid;

b. met betrekking tot artikel 4 van het ontwerp-verdrag, „dat de bepalingen van het ontwerp-verdrag voorshands niet zullen worden toegepast op de diensten, door de opgezeten der zoogenaamde „particuliere landerijen” in Nederlandsch-Indië verricht ten behoeve van de eigenaren”.

Voor zoover overigens de bestaande regelingen strijdig zijn met de bepalingen van het ontwerp-verdrag — hetgeen slechts op ondergeschikte punten het geval is — (b.v. de hiervoor genoemde leeftijdsgrens), is er, gezien artikel 28 van het ontwerp-verdrag, voldoende tijd om de Nederlandsch-Indische wetgeving vóór de inwerkingtreding aan te passen aan de bepalingen van het ontwerp-verdrag.

De Volksraad heeft in zijn vergadering van 2 September 1931 nopens het onderhavig wetsontwerp gunstig geadviseerd. Een afdruk van het advies van genoemd college is als bijlage II bij deze Memorie van Toelichting gevoegd.

Ter zake van de door de Arbeidsconferentie aangenomen aanbevelingen betreffende den gedwongen arbeid zal een Nota aan de Staten-Generaal worden aangeboden.

Een exemplaar van het verslag van de 14de zitting van de Internationale Arbeidsconferentie bevindt zich in de bibliotheek der Tweede Kamer der Staten-Generaal, terwijl een beknopt verslag van de Conferentie als bijvoegsel van aflevering 8, jaargang 1930 van het Maandschrift van het Centraal Bureau voor de Statistiek is verschenen. Een exemplaar van het ontwerp-verdrag en van de aanbevelingen, alsmede van het beknopt verslag, is ter griffie neergelegd, ter inzage van de leden.

De Minister van Koloniën,

DE GRAAFF.

*De Minister van Arbeid,
Handel en Nijverheid,*

T. J. VERSCHUUR.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,

BEELAERTS VAN BLOKLAND.

BIJLAGE I VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING.

Tekst van het ontwerp-verdrag betreffende den gedwongen of verplichten arbeid.

De algemeene Conferentie van de Internationale Organisatie van den Arbeid van den Volkenbond, door den Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau bijeengeroepen te Genève en aldaar bijeengekomen op 10 Juni 1930, in hare veertiende zitting, besloten hebbende verschillende voorstellen aan te nemen betreffende den gedwongen of verplichten arbeid, welk onderwerp begrepen is in het eerste punt van de agenda der zitting, en besloten hebbende, dat deze voorstellen den vorm zullen aannemen van een ontwerp-verdrag;

neemt heden, den 28sten Juni 1930, het volgende ontwerp-verdrag aan, ter bekrachtiging door de leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid, zulks overeenkomstig de bepalingen van deel XIII van het Verdrag van Versailles en van de overeenkomstige deelen der andere Vredesverdragen:

Artikel 1.

Ieder lid van de Internationale Organisatie van den Arbeid, dat dit verdrag bekrachtigt, verbindt zich den gedwongen of verplichten arbeid in al zijn vormen binnen den kortst mogelijken termijn af te schaffen.

In verband met die beoogde algeheele afschaffing zal de gedwongen of verplichte arbeid gedurende een overgangperiode uitsluitend voor openbare doeleinden en bij wijze van uitzondering gebruikt mogen worden, onder de voorwaarden en met de waarborgen, vastgesteld bij de volgende artikelen.

Na verloop van een termijn van vijf jaar na het in werking treden van dit verdrag zal de Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau bij het gereedmaken van het rapport, bedoeld in artikel 31, onderzoeken, of het mogelijk is, den gedwongen of verplichten arbeid in al zijn vormen zonder nieuwen termijn af te schaffen en beslissen, of er aanleiding bestaat, dat vraagstuk op de agenda van de Conferentie te plaatsen.

Artikel 2.

Voor de toepassing van dit verdrag duidt de uitdrukking „gedwongen of verplichte arbeid” aan: elken arbeid of dienst, welke van een persoon wordt gevorderd onder bedreiging met een of andere straf en waarvoor bedoelde persoon zich niet vrijwillig heeft aangeboden.

De uitdrukking „gedwongen of verplichte arbeid” zal echter voor de toepassing van dit verdrag niet omvatten:

a. elken arbeid of dienst, welke gevorderd wordt krachtens wetten op den verplichten militairen dienst en aangewend wordt voor werken, die een zuiver militair karakter dragen;

b. elken arbeid of dienst, welke deel uitmaakt van de normale burgerlijke verplichtingen van de burgers van een land, dat volledig zelfbestuur heeft;

c. elken arbeid of dienst van een persoon, gevorderd als gevolg van een veroordeeling, uitgesproken bij een rechterlijke beslissing, op voorwaarde, dat die arbeid of dienst ten uitvoer gelegd wordt onder opzicht en toezicht van de openbare machten, en dat de bedoelde persoon niet afgestaan wordt aan of ter beschikking gesteld wordt van particulieren, maatschappijen of private rechtspersonen;

d. elken arbeid of dienst, gevorderd in gevallen van overmacht, d. w. z. in geval van oorlog, onheilen of dreigende onheilen, zooals branden, overstromingen, hongersnooden, aardbevingen, hevige epidemieën onder menschen of dieren, invallen van schadelijke dieren, insecten of plantaardige parasieten en in het algemeen, alle omstandigheden, welke het leven of de normale bestaansvoorwaarden van de geheele bevolking of een deel daarvan in gevaar brengen of in gevaar kunnen brengen;

e. de kleine dorpsdiensten, d. w. z. de diensten, uitgevoerd in het onmiddellijk belang van de gemeenschap door de leden daarvan, diensten, die uit dien hoofde beschouwd kunnen worden als normale burgerlijke verplichtingen, rustende op de leden van de gemeenschap, op voorwaarde, dat de bevolking zelf of hare rechtstreeksche vertegenwoordigers het recht hebben zich uit te spreken over de noodzakelijkheid van die diensten.

Artikel 3.

Voor de toepassing van dit verdrag duidt de uitdrukking „bevoegde autoriteiten” aan, hetzij de autoriteiten van het moederland, hetzij de hoogste centrale autoriteiten van het betrokken gebied.

Artikel 4.

De bevoegde autoriteiten mogen den gedwongen of verplichten arbeid niet opleggen of laten opleggen ten behoeve van particulieren, vennootschappen of private rechtspersonen.

Indien een dergelijke vorm van gedwongen of verplichten arbeid ten behoeve van particulieren, vennootschappen of private rechtspersonen bestaat op den datum, waarop de bekrachtiging van dit verdrag door een lid wordt ingeschreven door den Secretaris-Generaal van den Volkenbond, moet dat lid dien gedwongen of verplichten arbeid geheel afschaffen met ingang van den datum, waarop te zijnen opzichte dit verdrag in werking treedt.

Artikel 5.

Een concessie verleend aan particulieren, aan vennootschappen of private rechtspersonen zal niet ten gevolge mogen hebben, dat gedwongen of verplichte arbeid, in welken vorm ook, opgelegd wordt ten einde de producten voort te brengen of te verzamelen, welke die particulieren, vennootschappen of private rechtspersonen gebruiken of waarin zij handel drijven.

Wanneer bestaande concessies bepalingen bevatten, die ten gevolge hebben, dat een dergelijke vorm van gedwongen of verplichten arbeid wordt opgelegd, moeten die bepalingen zoo spoedig mogelijk buiten werking worden gesteld, ten einde aan het bepaalde in artikel 1 van dit verdrag te voldoen.

Artikel 6.

De ambtenaren der administratie zullen, zelfs wanneer zij de bevolking, waarover zij zijn aangesteld, moeten opwekken om eenigen vorm van arbeid, welken ook, te verrichten, geen dwang op die bevolking of op de individueele leden van die bevolking mogen oefenen, ten einde haar voor particulieren, vennootschappen of private rechtspersonen te laten werken.

Artikel 7.

De hoofden, die geen administratieve functies uitoefenen, zullen geen gedwongen of verplichten arbeid mogen opleggen.

De hoofden, die administratieve functies uitoefenen, zullen, met uitdrukkelijke machtiging van de bevoegde autoriteiten, gedwongen of verplichten arbeid mogen opleggen, onder de voorwaarden, bedoeld in artikel 10 van dit verdrag.

De hoofden, die wettig erkend zijn, en die onder andere vormen geen behoorlijke vergoeding ontvangen, zullen het genot van persoonlijke diensten mogen hebben, welke behoorlijk geregeld moeten zijn, terwijl alle noodige maatregelen genomen moeten worden om misbruiken te voorkomen.

Artikel 8.

De verantwoordelijkheid voor elke beslissing om gebruik te maken van gedwongen of verplichten arbeid, zal bij de hoogste burgerlijke autoriteiten van het betrokken gebied moeten berusten.

Echter zullen die autoriteiten aan de hoogste plaatselijke autoriteiten het recht om den gedwongen of verplichten arbeid op te leggen kunnen delegeren, in de gevallen, waarin die arbeid niet meebrengt, dat de arbeiders verwijderd worden van hun gewone verblijfplaats. Die autoriteiten zullen voor de tijdvakken en onder de voorwaarden, vastgesteld bij de regeling bedoeld in artikel 23 van dit verdrag, aan de hoogste plaatselijke autoriteiten eveneens het recht kunnen delegeren om gedwongen of verplichten arbeid op te leggen voor de uitvoering waarvan de arbeiders zich moeten verwijderen van hun gewone verblijfplaats, indien dit geschiedt ter vergemakkelijking van het zich verplaatsen van ambtenaren van de administratie in de uitoefening van hun functies of van het vervoer van het materiaal van de administratie.

Artikel 9.

Behoudens het bepaalde in artikel 10 van dit verdrag, zal de autoriteit, die het recht heeft om gedwongen of verplichten arbeid op te leggen, het vorderen van den gedwongen of verplichten arbeid slechts mogen toestaan, indien zij zich er van te voren van verzekerd heeft:

a. dat de dienst of de arbeid, welke verricht moet worden, van direct en groot belang is voor de gemeenschap, waarop voor de uitvoering een beroep wordt gedaan;

b. dat die dienst of arbeid dadelijk of zeer spoedig noodig is;

c. dat het onmogelijk was om voor de uitvoering van dien dienst of dien arbeid vrijwillige arbeidskrachten te krijgen, niet-tegenstaande loonen en arbeidsvoorwaarden geboden werden, die ten minste gelijk zijn aan die, welke gebruikelijk zijn in het betrokken gebied voor soortgelijke werkzaamheden of diensten; en

d. dat de arbeid of dienst niet een te zwaren last op de tegenwoordige bevolking zal leggen, gelet op de beschikbare arbeidskrachten en de geschiktheid dier krachten om den bedoelden arbeid te ondernemen.

Artikel 10.

De gedwongen of verplichte arbeid, welke gevorderd wordt bij wijze van belasting en de gedwongen of verplichte arbeid, opgelegd voor werkzaamheden van algemeen belang door hoofden, die administratieve functies uitoefenen, zullen geleidelijk afgeschaft moeten worden.

In afwachting van die afschaffing zullen, wanneer de gedwongen of verplichte arbeid gevorderd wordt bij wijze van belasting en wanneer de gedwongen of verplichte arbeid opgelegd wordt voor de uitvoering van werken van openbaar belang, door hoofden die administratieve functies uitoefenen, de betrokken autoriteiten zich er eerst van moeten overtuigen:

a. dat de dienst of arbeid, welke uitgevoerd moet worden, van direct en groot belang is voor de gemeenschap, waarop voor uitvoering een beroep wordt gedaan;

b. dat die dienst of arbeid dadelijk of zeer spoedig noodig is;

c. dat de uitvoering van bedoelden arbeid of dienst niet een te zwaren last zal leggen op de tegenwoordige bevolking, gelet op de beschikbare arbeidskrachten en de geschiktheid dier krachten om den bedoelden arbeid te ondernemen;

d. dat de uitvoering van dien arbeid of dienst de arbeiders niet zal noodzaken zich te verwijderen van hun gewone verblijfplaats;

e. dat de uitvoering van dien arbeid of dienst geleid zal worden overeenkomstig de eischen van den godsdienst, het sociale leven en den landbouw.

Artikel 11.

Slechts gezonde volwassen personen van het mannelijk geslacht, die vermoed worden niet jonger dan 18 jaar, noch ouder dan 45 jaar te zijn, zullen onderworpen mogen worden aan den gedwongen of verplichten arbeid. Behalve ten aanzien van de soorten arbeid, bedoeld in artikel 10 van dit verdrag, zullen de volgende beperkingen en voorwaarden in acht genomen moeten worden:

a. vooraf moet in alle gevallen, waarin dat mogelijk is, door een geneesheer, aangewezen door de administratie, vastgesteld zijn, dat de betrokken personen niet lijden aan eenige besmettelijke ziekte en fysiek geschikt zijn om den opgelegden arbeid onder de voorwaarden, waaronder die zal worden uitgevoerd, te verdragen;

b. uitgezonderd zullen moeten zijn het personeel van scholen, leerlingen en leeraren, evenals het administratief personeel in het algemeen;

c. er moeten in elke gemeenschap een aantal volwassen en gezonde mannen, onmisbaar voor het gezins- en sociale leven, overblijven;

d. huwelijks- en familiebanden moeten worden geëerbiedigd.

Met het oog op het bepaalde, onder c. hiervoren genoemd, zal de regeling, bedoeld in artikel 23 van dit verdrag, het gedeelte van de aanwezige mannelijke gezonde bevolking vaststellen, van wie in een bepaald geval gedwongen arbeid gevorderd kan worden, met dien verstande, dat dit gedeelte in geen geval meer dan 25 pct. van die bevolking zal mogen bedragen. Bij het vaststellen van dat gedeelte zullen de bevoegde autoriteiten rekening moeten houden met de dichtheid van de bevolking, hare sociale en fysieke ontwikkeling, den tijd van het jaar en de werkzaamheden, die door belanghebbenden ter plaatse en voor hun eigen rekening verricht moeten worden; in het algemeen zullen zij de economische en sociale behoefte van het normale leven van de betrokken gemeenschap moeten eerbiedigen.

Artikel 12.

De maximumduur van den gedwongen of verplichten arbeid in zijn verschillende vormen, welke aan iemand opgelegd zal kunnen worden, zal niet meer mogen bedragen dan 60 dagen in een tijdvak van 12 maanden, met dien verstande, dat de reisdagen, noodig om naar de plaats, waar gewerkt wordt, te gaan en daarvan terug te keeren, in die 60 dagen moeten zijn begrepen.

Elke arbeider, van wien gedwongen of verplichte arbeid wordt gevorderd, zal voorzien moeten zijn van een bewijs, aangevende de tijdvakken waarin hij gedwongen of verplichten arbeid heeft verricht.

Artikel 13.

De normale arbeidsduur van elken persoon, van wien gedwongen of verplichten arbeid wordt gevorderd, moet dezelfde zijn als die, welke gebruikelijk is voor den vrijen arbeid; voor de uren, waarop boven den normalen duur gewerkt wordt, zal eer vergoeding gegeven moeten worden tegen een loonschaal, welke in gebruik is voor de overuren van vrije arbeiders.

Een wekelijksche rustdag zal gegeven moeten worden aan alle personen, onderworpen aan gedwongen of verplichten arbeid van welken aard ook; die dag zal zooveel mogelijk moeten samenvallen met den dag door de overlevering of de gewoonten van het land of van de streek daarvoor bestemd.

Artikel 14.

Met uitzondering van den arbeid, bedoeld in artikel 10 van dit verdrag, zal de gedwongen of verplichte arbeid in al zijn vormen in geld beloond moeten worden volgens een loonschaal, die niet lager mag zijn dan die, welke voor dezelfde soort arbeid van kracht is, hetzij in de streek waar de arbeiders gebruikt worden, hetzij in de streek, waaruit zij opgeroepen zijn.

In geval van gedwongen arbeid, gevorderd door hoofden in de uitoefening van hun administratieve functies, zal zoo spoedig mogelijk tot betaling van loon op de voorwaarden, als bedoeld in het vorig lid, moeten worden overgegaan.

De loonen moeten betaald worden aan elken arbeider afzonderlijk en niet aan het hoofd zijner gemeenschap of andere autoriteiten.

De reisdagen, om naar de plaats waar gewerkt wordt te gaan en om daarvan terug te keeren, zullen voor de loonbetaling gerekend moeten worden als arbeidsdagen.

Dit artikel verbiedt niet aan de arbeiders het gewone voedsel-rantsoen als deel van het loon te geven, welke rantsoenen ten minste gelijkwaardig moeten zijn aan de som gelds, welke zij geacht wordt te vertegenwoordigen; van het loon zal echter niets mogen worden afgehouden, noch voor belastingen, noch voor bijzonder voedsel, bijzondere kleeding en woning, welke aan de arbeiders verschafft worden om hen, gelet op de bijzondere omstandigheden van hun werk, in staat te houden hun arbeid voort te zetten, noch voor het verschaffen van gereedschappen.

Artikel 15.

Elke wettelijke regeling betreffende de schadeloosstelling voor ongevallen of ziekten, ontstaan ten gevolge van den arbeid en elke wettelijke regeling, welke voorziet in de schadeloosstelling van personen, die ten laste van overleden of invalide arbeiders waren, welke van kracht is of zal zijn in het betrokken gebied, zal op dezelfde voorwaarden op personen, onderworpen aan gedwongen of verplichten arbeid van toepassing moeten zijn als op de vrije arbeiders.

In elk geval zal de bevoegde autoriteit, die een arbeider gebruikt voor gedwongen of verplichten arbeid, verplicht moeten zijn het onderhoud van bedoelden arbeider te verzekeren, wanneer een ongeval of een ziekte, welke het gevolg is van zijn arbeid, hem geheel of gedeeltelijk ongeschikt maakt om in zijn behoeften te voorzien. Die autoriteit zal eveneens de verplichting hebben maatregelen te nemen om, wanneer de arbeider ongeschikt tot werken wordt of overlijdt ten gevolge van zijn werk, het onderhoud te verzekeren van elke persoon, die daadwerkelijk ten laste van dien arbeider was.

Artikel 16.

De personen, onderworpen aan gedwongen of verplichten arbeid, zullen, behalve in gevallen van buitengewone noodzaak, niet verplaatst mogen worden naar streken, waar de voeding en het klimaat in die mate verschillen van voeding en klimaat, waaraan zij gewoon zijn, dat zij een gevaar voor hun gezondheid opleveren.

In geen geval zal voor een dergelijk verplaatsen van arbeiders vergunning verleend mogen worden, indien niet alle de gezondheid en de woonelegenheid betreffende maatregelen, welke noodig zijn voor hun vestiging en voor het behoud van hun gezondheid, strikt toegepast zijn.

Wanneer een verplaatsen, als hier bedoeld, niet te vermijden is, zullen na advies van den bevoegden medischen dienst maatregelen genomen moeten worden, welke waarborgen, dat de arbeiders zich langzamerhand aanpassen aan de nieuwe voeding en het klimaat.

In de gevallen, waarin die arbeiders geroepen worden tot een geregelden arbeid, waaraan zij niet gewoon zijn, zullen maatregelen genomen moeten worden om hun aanpassing aan dat soort arbeid te verzekeren, in het bijzonder voor zooveel betreft de geleidelijke oefening, arbeidsuren, het in acht nemen van tusschentijdsche rustpoozen en de verbetering of vergroting van de rantsoenen voedsel, die noodig mochten zijn.

Artikel 17.

Alvorens vergunning te verleenen tot het vorderen van gedwongen of verplichten arbeid voor bouw- of onderhoudswerken, welke de arbeiders verplichten om gedurende een langeren tijd te verblijven op de plaatsen van tewerkstelling, zullen de bevoegde autoriteiten er zich van moeten verzekeren:

1. dat alle noodige maatregelen genomen zijn voor de gezondheid van de arbeiders en om hun de onontbeerlijke geneeskundige hulp te verzekeren en dat in het bijzonder:

a. die arbeiders, vóórdat zij hun werkzaamheden beginnen en met bepaalde tusschenpoozen gedurende den tijd, dat zij te werk gesteld zijn, geneeskundig onderzocht worden;

b. gezorgd is voor voldoende geneeskundig personeel zoodmede voor voldoende apotheken, ambulances, ziekenhuizen en materiaal, noodig om in alle behoeften te voorzien;

c. de goede hygiëne op de plaatsen van tewerkstelling, het geregeld voorzien van de arbeiders van water, levensmiddelen, brandstoffen en kookgerei op voldoende wijze verzekerd is en dat, in geval het noodig is, voor voldoende kleeren en huisvesting gezorgd is;

2. dat de juiste maatregelen genomen zijn om het levensonderhoud van de familie van den arbeider te verzekeren, in het bijzonder door gemakkelijk te maken, dat een deel van het loon, met toestemming of op verzoek van dien arbeider, op een veilige manier aan de familie van dien arbeider gezonden wordt;

3. dat de reizen van de arbeiders om naar de plaatsen, waar gewerkt wordt, te gaan en daarvandaan terug te keeren, door de administratie onder hare verantwoordelijkheid en op haar kosten verzekerd zullen zijn en dat de administratie die reizen zal vergemakkelijken door op zoo ruim mogelijke schaal van alle beschikbare transportmiddelen gebruik te maken;

4. dat in geval van ziekte of ongeval, welke een arbeidsongeschiktheid van eenigen duur met zich brengt, de repatriëring van den arbeider op kosten van de administratie verzekerd is;

5. dat iedere arbeider, die, na afloop van zijn periode van gedwongen of verplichten arbeid ter plaatse als vrijwillig arbeider zou willen blijven, daartoe de bevoegdheid heeft, zonder gedurende een tijdvak van twee jaar zijn rechten op kosteloos vervoer naar huis te verliezen.

Artikel 18.

De gedwongen of verplichte arbeid voor het vervoer van personen of goederen, b.v. het dragen en het pagaaien, zal binnen den kortst mogelijken termijn afschaft moeten worden en, in afwachting van die afschaffing, zullen de bevoegde autoriteiten reglementen moeten vaststellen, in het bijzonder regelende:

a. de verplichting, dien arbeid slechts te gebruiken om het verplaatsen van ambtenaren der administratie in de uitoefening hunner functies of het vervoer van materieel van de administratie of, in geval van absoluut dringende noodzaak, het vervoer van andere personen dan ambtenaren te vergemakkelijken;

b. de verplichting om voor dat vervoer slechts personen te gebruiken, die daartoe na een geneeskundige keuring, in alle gevallen, waarin die mogelijk is, fysiek geschikt geoordeeld zijn; in de gevallen, waarin die keuring niet mogelijk is, moet de persoon, die zich van die arbeidskracht bedient, zich op zijn verantwoordelijkheid er van verzekeren, dat de gebruikte arbeiders de vereischte fysieke geschiktheid bezitten en niet aan een besmettelijke ziekte lijden;

c. het maximum te dragen gewicht;

d. de maximum afstand van hun verblijfplaats, die van arbeiders gevorderd mag worden;

e. het maximum aantal dagen per maand of over een ander tijdvak, waarvoor zij opgeroepen kunnen worden, daaronder begrepen de dagen voor de terugreis;

f. de personen, gemachtigd om dien vorm van gedwongen of verplichten arbeid te vorderen, alsmede den omvang hunner bevoegdheid.

Bij het vaststellen van de maxima, waarvan sprake is onder de letters c, d en e van het vorig lid, zullen de bevoegde autoriteiten met de verschillende elementen, die daarvoor in aanmerking komen, rekening moeten houden, in het bijzonder met de fysieke geschiktheid van de bevolking van wie die arbeid gevorderd wordt, de gesteldheid van den weg, waarover het vervoer plaats moet hebben en de klimaatsomstandigheden.

De bevoegde autoriteiten zullen bovendien er voor moeten waken, dat de normale, dagelijks door de drageis af te leggen afstand niet meer bedraagt dan een afstand overeenkomende met een gemiddelden arbeidsduur van acht uur, met dien verstande, dat, om die te bepalen, niet alleen rekening gehouden moet worden met den te dragen last en den af te leggen afstand, maar ook met den toestand van den weg, den tijd van het jaar en alle daarvoor in aanmerking komende factoren; indien het noodig is om aan de dragers overuren op te leggen, moeten daarvoor loonen gegeven worden, die hooger zijn dan de normale loonen.

Artikel 19.

De bevoegde autoriteiten zullen vergunning om tot gedwongen cultures over te gaan, alleen mogen verlenen om hongersnood of schaarschte van levensmiddelen te voorkomen, steeds onder het voorbehoud, dat de aldus verkregen waren of producten het eigendom blijven van de personen of de gemeenschap, die ze heeft voortgebracht.

Dit artikel zal niet tot gevolg mogen hebben, dat, wanneer de productie volgens de wet en het gebruik ingericht is op gemeentelijken grondslag en wanneer de producten of de voordeelen, welke de verkoop van die producten oplevert, het eigendom van de gemeenschap blijven, voor de leden van de gemeenschap de verplichting afgeschaft wordt, om zich van den aldus opgelegden arbeid te kwijten.

Artikel 20.

Wettelijke regelingen, betreffende collectieve strafoplegging, krachtens welke een geheele gemeenschap gestraft kan worden voor de misdrijven, begaan door eenige van haar leden, zullen den gedwongen of verplichten arbeid door een gemeenschap niet als een der methoden van straf mogen bevatten.

Artikel 21.

Er zal geen beroep op gedwongen of verplichten arbeid gedaan worden, om ondergronds werk in de mijnen uit te voeren.

Artikel 22.

De jaarrapporten, welke de leden, die dit verdrag bekrachtigen, zich verbinden aan het Internationaal Arbeidsbureau overeenkomstig de bepalingen van artikel 408 van het Verdrag van Versailles en van de overeenkomstige artikelen van de andere Vredesverdragen uit te brengen betreffende de maatregelen, door hen genomen ter uitvoering van de bepalingen van dit verdrag, zullen zoo volledig mogelijke inlichtingen moeten bevatten, voor elk betrokken gebied, over de mate waarin beroep op den gedwongen of verplichten arbeid in dat gebied is gedaan alsmede over de volgende punten: doeleinden waarvoor die arbeid uitgevoerd is, ziekte- en sterftecijfers, arbeidsduur, wijze van loonbetaling en hoogte van het loon en alle andere ter zake dienende inlichtingen.

Artikel 23.

Ter uitvoering van de bepalingen van dit verdrag zullen de bevoegde autoriteiten een volledige en duidelijke regeling over het gebruik van den gedwongen of verplichten arbeid moeten afkondigen.

Die regeling zal in het bijzonder bepalingen moeten bevatten, welke elken persoon, onderworpen aan den gedwongen of verplichten arbeid, vergunnen om bij de autoriteiten alle bezwaren betreffende de voorwaarden van den arbeid, die hem gesteld zijn, in te dienen en hem waarborgen geven, dat die bezwaren onderzocht en overwogen zullen worden.

Artikel 24.

Passende maatregelen zullen in alle gevallen genomen moeten worden om de stipte toepassing te verzekeren van de reglementen, betrekking hebbende op het gebruik van den gedwongen of verplichten arbeid, hetzij door de bevoegdheden van elke inspectie, die reeds ingesteld is om toezicht te houden op den vrijen arbeid, uit te breiden tot den gedwongen of verplichten arbeid, hetzij door eenig ander passend systeem. Eveneens zullen maatregelen genomen moeten worden, om die reglementen ter kennis te brengen van de personen, onderworpen aan gedwongen of verplichten arbeid.

Artikel 25.

Het onwettig eischen van gedwongen of verplichten arbeid zal gestraft moeten worden en elk lid, dat dit verdrag bekrachtigt, zal verplicht zijn om zorg te dragen, dat de straffen, bij de wet gesteld, inderdaad doeltreffend zijn en stipt worden toegepast.

Artikel 26.

Ieder lid van de Internationale Organisatie van den Arbeid, dat dit verdrag bekrachtigt, verbindt zich het toe te passen op de gebieden, onderworpen aan zijn souvereiniteit, rechtspraak, bescherming, suzeriniteit, voogdij of gezag, in de mate, waarin het het recht heeft verplichtingen betreffende vraagstukken van interne rechtspraak op zich te nemen. Indien echter dit lid gebruik wil maken van de bepalingen van artikel 421 van het Verdrag van Versailles en van de overeenkomstige artikelen van de andere Vredesverdragen, moet het zijn bekrachtiging vergezeld doen gaan van een verklaring waaruit blijkt:

1°. in welke gebieden het zich voorstelt de bepalingen van dit verdrag volledig toe te passen;

2°. in welke gebieden het zich voorstelt de bepalingen van dit verdrag met wijzigingen toe te passen en waaruit die wijzigingen bestaan;

3°. voor welke gebieden het zich zijn beslissing voorbehoudt.

De vorenbedoelde verklaring zal geacht worden een integreerend deel van de bekrachtiging uit te maken en zal gelijke gevolgen hebben. Ieder lid echter, dat zoodanige verklaring aflegt, zal de bevoegdheid hebben om bij een nieuwe verklaring afstand te doen van alle of van een deel der voorbehouden, onder 2°. en 3°. hiervoren genoemd, in de vroegere verklaring neergelegd.

Artikel 27.

De officieele bekrachtigingen van dit verdrag, overeenkomstig het bepaalde in deel XIII van het Verdrag van Versailles en de overeenkomstige deelen van de andere Vredesverdragen, zullen worden medegedeeld aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond en door hem worden ingeschreven.

Artikel 28.

Dit verdrag zal slechts verbindend zijn voor de leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid, die hunne bekrachtiging door den Secretaris-Generaal hebben doen inschrijven.

Het zal van kracht worden twaalf maanden, nadat de bekrachtigingen van twee leden door den Secretaris-Generaal zullen zijn ingeschreven.

Vervolgens zal dit verdrag voor ieder der andere leden in werking treden twaalf maanden na den datum, waarop de bekrachtiging van dat lid door het Secretariaat zal zijn ingeschreven.

Artikel 29.

Zoodra de bekrachtigingen van twee leden der Internationale Organisatie van den Arbeid door het Secretariaat zijn ingeschreven, zal de Secretaris-Generaal van den Volkenbond van dit feit mededeeling doen aan alle leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid. Hij zal hen eveneens in kennis stellen met de inschrijvingen van de bekrachtigingen, die hem later door andere leden der Organisatie zullen worden medegedeeld.

Artikel 30.

Ieder lid, dat dit verdrag heeft bekrachtigd, kan het opzeggen na verloop van een termijn van tien jaren na den datum, waarop dit verdrag van kracht begint te worden, zulks bij een verklaring toegezonden aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond en door dezen in te schrijven. De opzegging wordt eerst van kracht een jaar, nadat zij door het Secretariaat is ingeschreven.

Ieder lid, dat dit verdrag heeft bekrachtigd, dat binnen den termijn van een jaar na verloop van den termijn van tien jaar, bedoeld in het vorig lid, geen gebruik maakt van de bevoegdheid tot opzegging voorzien in dit artikel, zal voor een nieuwen termijn van vijf jaren gebonden zijn en zal in het vervolg dit verdrag kunnen opzeggen na verloop van elken termijn van vijf jaren onder de voorwaarden bedoeld in dit artikel.

Artikel 31.

Telkens na verloop van een termijn van vijf jaar, te rekenen van den datum, waarop dit verdrag van kracht is geworden, moet de Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau aan de Algemeene Conferentie een verslag uitbrengen over de toepassing van dit verdrag en beslissen of het wenschelijk is de geheele of gedeeltelijke herziening van dit verdrag op de agenda der Conferentie te plaatsen.

Artikel 32.

Indien de Internationale Arbeidsconferentie een nieuw verdrag aanneemt, houdende geheele of gedeeltelijke wijziging van dit verdrag, zal de ratificatie door een lid van het nieuwe verdrag, houdende herziening, vanzelf medebrengen onmiddellijke opzegging van dit verdrag, niettegenstaande het bepaalde in artikel 30, onder voorbehoud evenwel, dat het nieuwe verdrag van kracht geworden is.

Van den datum af, waarop het nieuwe verdrag, houdende herziening, van kracht geworden is, zal het onderhavige verdrag niet langer door de leden bekrachtigd kunnen worden.

Het onderhavige verdrag zal echter van kracht blijven naar vorm en inhoud voor die leden, die bekrachtigd hebben en die het nieuwe verdrag, houdende herziening, niet bekrachtigen.

Artikel 33.

Zowel de Fransche als de Engelsche tekst van dit verdrag is authentiek.

BIJLAGE II VAN DE MEMORIE VAN TOELICHTING.

VOLKSRAAD.

—
N°. 2438.

Batavia, 2 September 1931.

ONDERWERP: advies van den
Volksraad betreffende een
ontwerp van wet.

Aan

*Zijne Excellentie den Gouverneur-Generaal
van Nederlandsch-Indië.*

Ik heb de eer Uwer Excellentie eerbiedig mede te deelen, dat de Volksraad in zijn vergadering van heden besloten heeft te adviseeren tot aanneming van het den Raad bij Uwer Excellentie's Kabinetsbrief van 25 Juli 1931 n°. 3 om advies aangeboden ontwerp van wet tot goedkeuring van het in de 14de zitting der algemeene conferentie der internationale organisatie van den arbeid aangenomen ontwerp-verdrag betreffende den gedwongen of verplichten arbeid.

De Voorzitter van den Volksraad,

(w. g.) J. W. MEYER RANNEFT.